

Հոգիս՝ իր անյեղ կոչին խաղալիք՝
Մինչ լոյս շաւիղ մը կ'երկարի մտքես...

Լեռներէն կ'իջնէ հեւքն իր մոլեկան,
Իրար բերելով ձեռքերս՝ անձկագին
Մինչ ես ծնրադիր՝ կ'ունկնդրեմ Երգի՛ն,
Երգին խօլարծակ, Երգին թախծագին...
Ե՞րբ պիտի հասնի իր հանգրըւանին
Արհաւրոտ Ուխտին այս գոռ կարաւան...

Բուռն համեմունքով իր շունչն է լեցուն.
Ու կ'ամռնէ ծովուն գոյներն աղտաղտուկ՝
Մինչ գայն կը տանին պայերն ամբարձիկ,
Համբոյրն իր կու գայ մինչեւ իմ խցիկ.
Եւ ես հըպումէն կը փախչիմ գաղտուկ,
Հըպումէն՝ վայրի վիշտով ակաղձուն:

Մարած է քրքում լոյսը լամպարիս,
Յորդող մութին մէջ հեւալէն տրտում.
Ես դեռ կըսպասեմ ալեկոծ Անցքի՛ն,
Նայուածքըս լեցուն իղձով կաթոգին,
1[1]Ա՛հ, քո՛ւկդ եմ արդէն, ո՛վ միստիք ցնցում,
Ո՛վ ձայն, մինչ ուժգին հոգւոյս կը փարիս...

22. ՍՈՆԱԴԻՆ

Միջոցին մէջ կը թօշնի
Լոյսի ծաղիկը թրթռուն.
Ըմպած մըռայլն ամպերուն,
Տըխուր է ծովն աշունի:

Ցորեկներուն կը հակին
Գորշութիւններն հոգւոյս մէջ՝
Ուր գիշերուան երգը գէջ
Լացաւ թօնով 1[1] մը մեկին:

Ամայութեան մը տրտում
Կու գայ ինձ ցաւն երբեմնի.